

Juan de la Rubia & Magdalena Garzon

Juan de la Rubia, orgue
Magdalena Garzon, coreografia

Almudena Pardo, ballarina
Elia Genís, ballarina
Elna Boixader, ballarina

Juan de la Rubia és l'Organista Titular de la Basílica de la Sagrada Família. Natural de la Vall d'Uixó (Castelló), es va formar inicialment amb el seu pare i amb Ricardo Pitarch, i posteriorment amb Oscar Candendo, Wolfgang Seifen, Michel Bouvard i Montserrat Torrent. Els últims anys, la seva activitat concertística ha estat incessant, actuant a més de vint països i a escenaris com l'Auditorio Nacional de Música de Madrid, el Palau de la Música Catalana, el Konzerthaus de Berlin, el Gewandhaus de Leipzig, l'Elbphilharmonie d'Hamburg, les catedrals de Colònia i Westminster, St. Sulpice de París, el teatre Mariinsky i la Philharmonia de Sant Petersburg, entre d'altres. Ha actuat com a solista en diverses ocasions amb la Freiburger Barockorchester i com a continuista i/o director de diferents formacions instrumentals i vocals de música antiga. Ha col·laborat amb solistes com Asier Polo, Raquel Lojendio o Philippe Jaroussky, amb qui va enregistrar el CD "Sacred Cantatas" (Erato, 2016), nominat a un Premi Grammy el 2018. Juan de la Rubia és professor a l'ESMUC i membre de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi.

Magdalena Garzon es dedica des de fa prop de 20 anys a la dansa contemporània. Es forma en diverses escoles de Mallorca, Catalunya i Berlín i assisteix a cursos amb professionals internacionalment reconeguts com Julyen Hamilton, Lisa Nelson, Josef Nadj, o la Cia. Mal Pelo. La seva pràctica i interès personal se centra en l'entrenament del Body Weather/Butoh aprenent amb Constanza Brncic, Andrés Corchero i Elias Cohen i en la tècnica de la improvisació i composició instantània.

Organitzat per:
Associació Espurnes Barroques i Territori Barroc

Amb la col·laboració de:
Ajuntament de Riner
Bisbat de Solsona i Bisbat de Vic
Consell Comarcal del Solsonès

Amb el patrocini de:
Jordi Vilar Materials Bioconstructius,
Comunitat Benedictina del Miracle, Celler
Un Pam de Terra, Restaurant El Miracle,
Formatgeria El Miracle, Forn de pa Camps

ESPURNESBARROQUES.CAT

25 MAIG 2019
17.30H

EN CONCERT I DANSA

Al voltant del
passacaglia

SANTUARI DEL
MIRACLE (Riner)

Juan de la Rubia & Magdalena Garzon

ESPURNES
BARROQUES

MÚSICA I
EXPERIÈNCIES
AL TERRITORI
BARROC

Programa

Johannes Caspar Kerll (1627 - 1693)
Passacaglia

Anònim (segle XVIII)
de Flores de música
Españoleta
Matassine
Las vacas
Marizápalos
El villano

Juan de la Rubia (1982)
Improvisació 1

Joan Baptista Cabanilles (1644 - 1712)
Corrente italiana

Pablo Bruna (1611 - 1679)
Tiento de falsas del 2º tono

Juan de la Rubia
Improvisació 2

Antonio de Cabezón (1510 - 1566)
Pavana italiana

Joan Baptista Cabanilles
Pasacalles

Johann Sebastian Bach (1685 - 1750)
Pastoral en fa major, BWV 590
III Aria
I Pastorale
II Allemande
IV Giga

Juan de la Rubia
Improvisació 3

Duració aproximada: 70'

Notes al programa

El santuari del Miracle s'aixeca en aquell indret on, el 3 d'agost de 1458, dos infants de la masia de La Cirosa van veure l'aparició de la Verge en forma de nena. Des d'aquell moment, el «lloc» del Miracle ha vist l'edificació de tres temples successius: del segon, d'estil gòtic, en resten la porta (a dins de la part inacabada del tercer), el retaule de de Pere Nunyes (avui situat a la capella del Santíssim) i l'orgue. Del tercer, inacabat i de proporcions monumentals, en destaca el retaule de Carles Morató, daurat per Antoni Bordons. Un retaule transitable que recull l'esperit d'allò que —segons relaten les fonts— la Verge nena va dir al Jaumet de la Cirosa: «Digues al poble que fasse processons [...] e que tornen a la part de Déu». I és que el retaule, amb el seu cambril, permet al fidel i al curiós fer aquest «passeig» processional enunciat per la Verge.

Recollint aquesta idea processional, i volent amalgamar dues joies del Santuari com són l'orgue (construït el 1593) i el retaule (esculpit entre el 1747 i el 1758), hem volgut produir un muntatge que pivoti sobre el *passacaglia*: literalment, el passacarrers. Per sumar al·licients a aquesta producció única concebuda per a un emplaçament únic, encara podem afegir que els passacarrers i la resta d'obres del programa seran interpretats amb un instrument construït, precisament, a l'època que el passacaglia prenia carta de naturalesa. Efectivament, el passacaglia és una dansa en compàs ternari (fins i tot, podríem dir «trinitari») de caràcter seriós que té el seu origen a l'Espanya del segle XVI. Per això, l'organista Juan de la Rubia i la coreògrafa Magdalena Garzon han plantejat un recorregut per un repertori idoni per a l'orgue del Santuari, que inclou sobretot repertori ibèric, però que incorpora també dos autors germànics com J. C. Kerll i J. S. Bach.

En conjunció amb la música ibèrica i germànica, i inscrivint-se en la fèrtil tradició de la improvisació de la qual és un mestre experimentat, Juan de la Rubia ens oferirà tres creacions pròpies. Mentre l'orgue (instrument celest per antonomàsia) ens omple les orelles amb els seus registres vinguts «de dalt», la coreografia de Magdalena Garzon ens farà tocar de peus a terra, «a baix». I és que el seu llenguatge nítid fet de moviments prenyats de força continguda, ens sembla la millor manera de corporalitzar o «encarnar» el so immaterialitzat de l'orgue.

Magdalena Garzon porta temps treballant coreogràficament sobre el passacaglia; i, en concret, sobre el *Passacaglia en do menor* de J. S. Bach, que —per raons d'escriptura— no es pot interpretar a l'orgue del Miracle, que té un sol teclat i no té pedaler. Arran d'aquest treball intens, i amb un interessant diàleg amb l'orgue, la seva intervenció d'avui farà que percebem l'espai del Miracle i el seu retaule com un lloc —efectivament— de miracle, de meravella. Si el temps ho permet, veurem el miracle de la llum entrant per l'òcul del fons de la nau i reflectint-se en el daurat d'Antoni Bordons. I —passacaglia als peus— veurem miraculosament convertida en dansa la puresa dels infants que el 1458 van veure aparèixer una Verge mentre pasturaven el ramat. Una Verge nena que, segurament, dansava...

Josep Barcons Palau